

Modaliteter, som kunne tænkes, have været paa Bane; og naar man da er standset ved den Beregningsmaade, som findes i Lovforslaget, vil jeg meget fraraade, at man rokker ved den nu. Det ærede Medlem har Ret i, at der i det andet Ting har lydt Røster om, at man burde gaa til en ny Kodificering af de om Nationalbanken gældende Bestemmelser. Jeg har været imod dette, fordi jeg tror, at det vilde være et meget vanskeligt og tidsspildende Arbejde — naar jeg siger tidsspildende, mener jeg, det vilde være et Arbejde, der vilde tage lang Tid —, idet man maatte gaa hver enkelt af Oktrojens og de senere tilkomne Bestemmelser igennem og sammenholde dem paa hvert enkelt Punkt med hele den senere Lovgivning for at udfinde, om der i denne var noget, der kunde medføre nogen Forandring deri. Derefter maatte man saa udarbejde et selvstændigt Forslag til en ny Oktroj, og om dette maatte man forhandle nærmere med Nationalbanken. Nu vide ærede Medlemmer meget vel, at allerede Forhandlingen paa Rigsdagen mellem de to Ting om et Lovforslags definitive Affattelse kan støde paa betydelige Vanskeligheder, og hvis man derfor skulde have endnu en Part med ind i Forhandlingerne, er jeg bange for, at man vilde tage sig et Arbejde paa, som det vilde tage meget lang Tid at faa tilendebragt paa en saadan Maade, at man kunde være sikker paa, at man fik en tilfredsstillende Løsning.

Spørgsmaalet om Skattefriheden har ogsaa været stærkt fremme i det andet Ting. Det ærede Medlem har sikkert fuldkommen Ret i, at hvis man vilde betage Nationalbanken dens Skattefrihed, vilde den kræve en dertil svarende Nedsættelse i den aarlige Afgift, dersom den da overhovedet vilde gaa ind derpaa, thi ingen kan jo sige, hvad en Opgivelse af Skattefriheden gennem 30 Aar vil betyde; i Løbet af 30 Aar kunne vi jo faa ganske andre Skattelove end de udmærkede Skattelove, vi nu have, og disse ny Love kunne maa- ske berøre Nationalbanken meget stærkt, naar den opgiver sin Skattefrihed. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, at Statskassen ved den her foreslaaede Ordning tager noget fra Kommunen, thi jeg tror, at det kun i meget ringe Grad, om overhovedet, kan siges, at Nationalbanken tjener sine Penge i visse bestemte Kommuner; i alt Fald for de Penges Vedkommende, som ere Fortjeneste paa Seddelmonopolet, tjenes de jo over hele Landet, og den ene Kommune kunde derfor være lige saa nær

til Skatten som den anden. Der er netop af denne Grund ikke noget unaturligt i, at man ligesom hidtil lader Skatten blive i Statskassen og slaar det hele sammen i en samlet Sum, saaledes som det er sket i Lovforslaget.

Et saadant Spørgsmaal som det om Bankens Embedsmænds Fritagelse for borgerlige Ombud er naturligvis af den Art, at man meget vel kan forhandle derom. Om det har nogen egentlig Betydning, skal jeg ganske henstille.

Ligeledes kan man naturligvis forhandle om Spørgsmaalet om, hvad der forstaaes ved offentligt noterede Obligationer. Jeg skal ikke nægte, at jeg derved har forstaaet saadanne Obligationer, som daglig noteres paa Børsen i København, og ikke dem, der noteres ved den vistnok ganske private Notering af Mæglere. Jeg maa dog indrømme, at den nærmere Beskaffenhed af den saakaldte ekstraordinære Kursnotering ikke er mig bekendt.

Hvad Spørgsmaalet om Filialer angaar, kan jeg ganske henholde mig til mine Udtalelser i det andet Ting. Jeg fraraader at komme ind derpaa, thi det er sikkert, at hvis der kræves oprettet Filialer, vil Bankens Direktion kræve en Nedsættelse i Afgiften, idet Erfaringen viser, at Filialerne ikke betale sig tilstrækkeligt til, at de kunne drives uden en saadan Nedsættelse.

Naar endelig det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) spurgte mig, hvorledes Bekendtgørelsen af 1905 om den islandske Banks Sedler kunde forenes med Nationalbankens Oktroj, skal jeg dertil sige, at jeg altid har opfattet og fremdeles opfatter § 42 i Oktrojen saaledes, at de Repræsentativer, som ere falbudte, ere dem, der baade skulle være tvungent Betalingsmiddel Mand og Mand imellem og modtages ved de offentlige Kasser, hvorimod der i og for sig intet er til Hinder for, at andre Pengerepræsentativer end Nationalbankens Sedler kunne modtages ved offentlige Kasser, naar der blot ikke træffes nogen Bestemmelse om, at de skulle være tvungne Betalingsmidler Mand og Mand imellem.

Breinholt: Den ærede Minister stillede sig, saa vidt jeg opfattede ham rigtigt, meget lidt imødekommende overfor det Standpunkt, jeg tillod mig at indtage med Hensyn til Valget af den landbrugskyndige Direktør. Den ærede Minister fremhævede endog ret stærkt, at det vilde volde Vanskeligheder endog over for Nationalbankens